

[Steen.]

nogen større betydning. Derimod vil jeg åbent sige, at jeg skønner, at forslaget, hvis det blev gennemført, ville være velegnet til at hindre den naturlige udvikling på det grundlag, der nu er skabt, den adgang, der nu er for kvinder, som føler et kald til at gå ind i et kirkeligt arbejde, og jeg kan derfor ikke give noget tilsagn om, at det radikale venstre vil medvirke til lovforslagets gennemførelse. Skulle dets fremsættelse og den forhandling, der her føres, give anledning til, at der nedsættes et udvalg, hvori man vil arbejde videre med disse tanker, vil vi naturligvis med interesse deltage i et sådant udvalgsarbejde.

Evald Christensen: Under de taler, der er holdt nu, har man været inde på så mange problemer, at vi slet ikke kan komme til bunds i det. Jeg er derfor glad ved, at der er udsigt til et udvalg, ikke fordi jeg egentlig tror, vi vil få noget ud af det, men fordi jeg tror, det er godt, vi taler det igennem. Jeg tror, det kan være til gavn at få dette spørgsmål gennemdrøftet.

Jeg kender noget til den kvindelige sognemedhjælper arbejde ved Helligåndskirken og ved, at det er meget påskønnet. Jeg ved også, at et lignende arbejde har været udført i Aalborg, og jeg ville være glad, om det blev indført flere steder. Jeg tror dog, man må regne med, at det særligt, ja, foreløbig næsten udelukkende, bliver i de større byer. Hidtil har dette arbejde fundet sted frivilligt, og jeg ville være mest stemt for, om det kunne fortsætte på denne måde, også hvad betalingen angår, således at arbejdet betales frivilligt af dem, der virkelig er levende optaget af det. Det kan vistnok lade sig gøre mange steder endnu. Så ville man måske efterhånden blive overrasket over, hvor godt det virker, hvilket omfang det får, og så kunne det jo være, at vi kunne holde rigsdagen udenfor, så vi ingen lov behøvede at vedtage. Det kunne være, at der voksede en sådan interesse frem for dette arbejde, at man tog fat på det frivilligt ude over landet.

Jeg synes, der i høj grad mangler linie og klarhed i det foreliggende lovforslag. Der melder sig flere spørgsmål, som vi må have klarhed over. Ikke om det skal være kvinder eller mænd; det står for mig som

afgjort, at mænd lige så vel skal være med som kvinder. Det kan ikke være noget blot for kvinder. Men bliver det nu kvinder og kvinder alene, kunne jeg tænke mig, at de mange steder kunne være til god hjælp i menighedspsygeplejearbejdet — ja, jeg kan dårligt tænke mig, at de to virksomheder kan holdes adskilt. Men hvis der så i forvejen er en menighedspsygeplejerske, må det være vanskeligt at fordele arbejdet ret — det er også et spørgsmål, der skal tænkes over. På samme måde mener jeg også, der opstår et spørgsmål, hvor man har socialrådgivere. Hvordan med arbejdet, hvis vi får denne sognemedhjælper?

Jeg vil gerne have lov til at komme med et citat fra det ærede medlem fru Inger Gautier Schmits forelæggelsestale, hvori det hedder:

„...en sådan kvindelig sognemedhjælper, hvis opgave i første linie netop går ud på at udrette en åndelig gerning i menigheden, ikke en sygeplejgerning og heller ikke udelukkende en socialgerning, men et kristeligt, socialt arbejde“.

Dér er i alt fald det sociale nævnt. Hvordan en sognemedhjælper kan komme udenom at række en hånd til syge mennesker i sognet, forstår jeg ikke. Jeg synes ikke, der er en klar linie i lovforslaget; jeg synes, det må falde sammen gang efter gang, både det sociale arbejde og sygeplejearbejdet og sognemedhjælperens arbejde.

Jeg er heller ikke helt tilfreds med, at præsten i særlig forstand skal være afgørende ved ansættelsen af en sådan medhjælper. Det ærede medlem hr. Fibiger talte om uddannelsen, og det synes jeg var udmærket. Skal vi have sådanne medhjælpere, kan vi vanskeligt få dem bedre uddannede end på diakonskolen i Aarhus eller på den særlige afdeling for kvinder på Diakonissestiftelsen.

Så er der honoraret. Hvordan skal det bestemmes? Der er i høj grad brug for, at der bliver nedsat et udvalg, hvor vi kan tale sammen om det hele. Jeg synes i hvert fald, det er værdifuldt, at vi får talt sammen om det.

Det ærede medlem fru Bodil Koch kom med en udtalelse, som jeg var glad ved og godt vil sætte en streg under. Det ærede medlem antydede, at man kunne blot gøre sådanne kvindelige sognemedhjælpere til præster, man kunne ordinere dem, selvom